

NOGMAALS: LANDSLAKKEN EN PROJECTONTWIKKELAARS IN WESTELIJK LONDEN

A.C. van Bruggen

Once again: land snails and developers in western London

As a sequel to the paper in Spirula 332: 59-60 (2003) on this subject additional data are supplied extracted from a paper by Dr. M.J. Willing in Mollusc World 2: 10 (2003).

Mijn vorige artikel over dit onderwerp (Van Bruggen, 2003) was gebaseerd op een stukje in de Britse zondagskrant The Sunday Times. Krantenberichten blijken in de praktijk echter niet altijd even accuraat te zijn. Onlangs kreeg ik een oorspronkelijk opstel van dr. M.J. Willing (2003) over *Balea biplicata* in handen en na verkregen toestemming van de redactie wil ik het hier graag ten dele vrij vertaald als aanvulling weergeven. Na een korte inleiding leest men:

'Recente gegevens suggereren dat deze soort thans alleen nog maar voorkomt in geïsoleerde populaties langs de rivier de Theems bij Kew, Richmond, Isle-

worth, Chiswick en Purfleet. Een populatie op een verwilderd en verwaarloosd stukje grond dichtbij het spoor van de District Line [één van de ondergrondse spoorlijnen, hier overigens met een bovengronds tracé] in Kew was al jaren bekend. Deze populatie werd steeds weer bedreigd door projectontwikkelaars en in 1980 werd het te bouwen kantoor van de Public Records Office [een soort van archiefdienst] enige honderden meters verschoven zodat de slakken rustig voort konden leven. Nog een poging in 1989 werd in 1996 gevolgd door een plan ingediend door St. Georges Developments in Twickenham. Deze onderneming ontving The Queen's Award for Enterprise: Sustainable Development 2002 [een koninklijke onderscheiding voor ondernemers die de

belangen van het milieu mede behartigen] voor de zorgvuldige wijze van ontwikkelen van land dat bekend staat als 'brown field' [d.w.z. stukjes land die een grote natuurwaarde hebben]. Voordat het bebouwingsplan in details gemaakt werd ontdekte de projectontwikkelaar dat het gebied een stukje land omvatte dat gereserveerd was voor *Balea biplicata*. Daarop vroegen zij Bernard Verdcourt [Brits malacoloog van naam] een milieu effect rapportage te maken. Hij ontdekte dat het gebied een populatie van ongeveer 20.000 van deze slakjes huisvestte. De bouwmaatschappij besloot het merendeel van het reservaatje door middel van een omheining te beschermen en tevens wat van de bedreigde slakjes naar andere delen van het grondgebied te verplaatsen. De bouwers gingen hun gang wat resulteerde in het fraaie en dure Kew Riverside Park. In samenwerking met de Biodiversity Unit van Groot Londen onderhouden zij

een afgesloten gebied van ongeveer 0.18 hectare als reservaat voor de slakjes.'

Balea biplicata moet in termen van onroerend goed één van de duurste biotopen in Engeland bewonen, omdat appartementen in dit nieuwe gebouw verkocht zijn voor prijzen vanaf £ 434.950 [ongeveer Euro 651.325]! Voor bewoners en voorbijgangers zijn borden aangebracht die de zaak belichten. Voor het reservaatje is een managementplan gemaakt voor onderhoud van de bosjes (die vrij van afval dienen te blijven!) onder anderen door middel van periodiek snoeien. De projectontwikkelaar zal ook een hierop toegesneden onderzoek ondersteunen.'

Aldus (het belangrijkste deel van) het stuk van dr. M.J. Willing. Twee zaken zijn ook voor ons van belang en wij kunnen daar lering uit trekken. Ten eerste, het hoeft weinig te kosten om zo'n reservaatje op te zetten. Bovendien is dit geheel voor rekening van de projectontwikkelaar gekomen. Ten tweede, een beetje publiciteit kan een vergeten onderwerp als bescherming van landslakken weer eens op de kaart zetten. Dit is immers publiciteit in veelvoud: kranten (de lokale kranten smulden van dit nieuws!), borden, publicaties in vakbladen . . . Wat willen we nog meer?!

Literatuur

- Bruggen, A.C. van, 2003. Landslakken en projectontwikkelaars in westelijk Londen. Spirula, 332: 59-60.
Willing, M.J., 2003. A new snail reserve at Kew. Mollusc World 2: 10.

Adres van de auteur:
Cees Laseurlaan 1185
2597 GN 's Gravenhage
E-mail: acvanbruggen@hetnet.nl